

3

ŘEKA POTOMAC
WASHINGTON, D.C.

Kurta Austina šlehal do obličeje studený vítr. Zakláněl se, pravou rukou si přitahoval lano a v levé svíral páku kormidla. Trojúhelníková plachta se před ním napínala, naplněná na doraz čerstvým severním větrem. Vyvíjel na ni takový tlak, že se stěžeň z karbonových vláken ohýbal dopředu, a poháněl Kurtovo malé vozítko krkolomnou rychlostí.

Přestože jeho stroj byl hnaný větrem a řítil se po řece Potomac, nebyla to plachetnice ani škuner. Kurt seděl u kormidla lední jachty, stroje ve tvaru trojnožky s dlouhým, štíhlým tělem a bruslemi připevněnými pod trupem. Jedna čepel byla vepředu, na nosu, druhé dvě byly po stranách, připevněné na příčném nosníku.

Brusle z nerezové oceli měly tvar samurajských mečů, jejich nabroušená ostří se zařezávala do zmrzlého povrchu Potomacu a umožňovala jachtě ostře řezat zatáčky a po rovinách letět rychle jako vítr.

Kurt se podíval před sebe a zaostřil na světle natřený mostní pilíř. Blížil se k němu rychle. Až moc rychle.

Uvolnil trochu ruku s lanem, takže se plachta mírně povolila. Ve stejnou chvíli zhoupl tělem do strany a přesedl si zprava doleva. Jakmile opět seděl, zaklonil se a začal zatáčet.

Lední jachta prudce zatočila a vyhnula se pylonu. Přední čepel poskočila po ledě a zadrkotala. Stroj přenesl váhu na vzdálenější brusli a ta se zahryzla do ledu.

Přes všechno Kurtovo úsilí se čepel pod ním zvedla do vzduchu a hrozilo, že se celý stroj, jedoucí teď jen po jedné brusli, převrhne. Aby tomu zabránil, zaklonil se Kurt ještě dál, protáhl tělo a napnul všechny svaly.

Když se jachta ocitla zase na rovině, nebezpečná síla pominula a brusle pod Kurtem dopadla zpátky na led. Jakmile se zmrzlé hladiny dotkly všechny tři čepele, stroj vyrazil dopředu ještě rychleji.

Z hlasu, který promluvil Kurtovi do sluchátek, byla znát úleva. „To bylo těsně, Kurte. Na chvíli už jsem si myslel, že budu volat záchranku.“

„Procházka v parku,“ odvětil Kurt. „Ale, ehm, ten telefon si ještě nech po ruce. Nemůžu zaručit, že to nerozsekáme.“

Hlas na druhém konci patřil Joeovi Zavalovi, Kurtovu nejbližšímu příteli. Joe pomáhal lední jachtu sestrojít, osobně navrhoval a vyráběl její plachtu i sklolaminátové tělo.

„Na té jachtě není žádné my,“ odpověděl se smíchem Joe. „Jen ty. A abys věděl, uzavřel jsem na tu mašinku tři pojistky. Když ji zničíš, bude ze mě bohatý člověk. Takže klidně přidej.“

Kurt se zasmál a upravil svou polohu tak, aby byla co nejvíc aerodynamická. Teď letěl po rovině a mířil zpátky k Joeovi, vítr mu vanul přímo do plachty. Věděl, že jestli někdy překoná svůj osobní rychlostní rekord, bude to právě teď.

„Dneska dáme sto mil,“ řekl.

„Nech ji letět. Budu ti říkat rychlost.“

Kurt znovu napnul plachtu, přitáhl si paže k sobě a drtil lano v ocelovém sevření.

Přestože strávil půl života na moři, nebyl Kurt nikdy velkým milovníkem plachtění na měkké vodě. Bylo na něj moc pomalé a těžkopádné, vyžadovalo až moc práce na to, jak obyčejných rychlostí se při něm dosahovalo, a momenty náročné aktivity střídalo až příliš mnoho času odpočinku.